

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Decorarea Arhipăstorului nostru

Prin Decretul Nr. 510/1964 al Consiliului de Stat al Republicii Populare Române i s-a conferit Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului Medalia „A XX-a aniversare a eliberării Patriei” „pentru merite deosebite în opera de construire a socialismului, cu prilejul celei de a XX-a aniversări a eliberării Patriei”.

În vederea înmînării înaltei distincții de Stat, în dimineața zilei de sîmbătă 9 ianuarie a. c. a sosit la Sibiu delegatul Departamentului Cultelor de pe lângă Consiliul de Miniștri al R. P. Române, Dl I. Onțanu, directorul Secretariatului.

Ceremonia înmînării decorației s-a desfășurat în aceeași zi, la orele 12, în salonul de recepție al reședinței mitropolitane.

Dl Director I. Onțanu a dat citire Decretului emis de Consiliul de Stat, a înmînat Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae decorația prin zindu-i-o la piept și i-a prezentat felicitări.

Mișcat sufletește, Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit NICOLAE a spus, în esență, următoarele:

Deși în ultima vreme sînt mai mult legat de casă, ca să-mi refac sănătatea, am participat cu toată inima la bucuria pricinuită întregului nostru popor de aniversarea a XX-a a eliberării Patriei.

Sub conducerea înțeleaptă a ocîrmuirii de Stat de-acum, care are în frunte pe Domnul Președinte GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ, poporul nostru harnic și pașnic ne-a făurit, nouă tuturor, o țară nouă, îndestulată cu de toate, cu oameni din ce în ce mai fericiți.

Țara noastră a crescut în prețuirea străinilor. Am adîncit legăturile frățești cele dintre noi, dovedindu-ne strîns uniți în jurul conducerii de Stat, în voința cinstită de-a duce și mai departe propășirea Patriei noastre înfloritoare și de-a da o mîină de ajutor la întemeierea păcii traionice pe pămînt și a buneivoinii care place lui Dumnezeu și priiește tuturor oamenilor.

În acest luminos răstimp de două decenii, clerul cu care conlucrez și credincioșii pe care-i păstoresc — ca de-altfel întreaga noastră Biserică Ortodoxă Română — au fost prezenți, cu cuvîntul și cu fapta, la săvîrșirea tuturor lucrărilor obștești care purced din conștiința cetățenească însuflețită de adevărat patriotism. Sfatul meu părintesc le-a arătat cu felurite prilejuri că cel ce ascultă de Evanghelia Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, acela nu va pregeta să-și iubească Patria cel puțin tot atît de mult pe cît își cinstește Biserica dreptmăritoare al cărei fiu credincios este. Cler și credincioși, noi mergem înainte, ca și

pînă acum, alături de întregul nostru popor, pe calea dreaptă a propășirii obștești. Înțeleapta ocîrmuire a Republicii Populare Române se poate bizui pe devotamentul nostru, căci e deplin și nu i-l precupețim cîtuși de puțin.

Mulțumind cu căldură pentru înalta distincție de Stat ce mi-a fost conferită, eu

o socotesc ca fiind acordată totodată atît colaboratorilor mei, cît și credincioșilor pe care-i păstoresc, răsplătindu-le rîvna cu care sînt totdeauna gata să dea ce-i al Chesarului, Chesarului și ceea ce-i al lui Dumnezeu, lui Dumnezeu.

Vă rog, Domnule Director, să binevoiți a fi pe lângă Domnul Secretar general al Departamentului Cultelor, Profesor DUMITRU DOGARU, interpretul simțămintelor mele de grațitudine, prețuire și iubire ce le nutresc față de Patria noastră dragă și față de destoinicia ei ocîrmuitori.

Vă mulțumesc călduros și Dumneavoastră pentru osteneala ce v-ați luat de-a fi solul acestei vești bune pe care ați adus-o astăzi Mitropoliei noastre și arhipăstorului ei, deopotrivă.

Dumnezeu să binecuvinteze țara aceasta, poporul ei și pe cei ce ne ocîrmuiesc! (Aplauze).

P. C. Vicar arhiepiscopesc Tr. Belașcu a dat expresie spontană simțămintelor de bucurie și

satisfație cu care slujitorii bisericești de la centrul Mitropoliei Ardealului întîmpină actul de cinstire adus Arhipăstorului nostru iubit, de către conducerea de Stat. Noi, colaboratorii permanenți ai I. P. Sf. nostru Mitropolit NICOLAE — a spus P. C. Sa — vom face cerc în jurul Arhipăstorului nostru și de aci înainte, sprijinindu-i cu toată tragerea de inimă luminatele strădanii ce le desfășoară în folosul Bisericii și Patriei.

La festivitate — desfășurată în cadru restrîns — au luat parte toți membrii permanenți ai Consiliului Arhiepiscopesc ortodox român de Alba Iulia și Sibiu.

A participat de asemenea P. C. Prof. Dr. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic de grad Universitar ortodox, împreună cu P. C. Prof. Dr. Grigorie Marcu.

Au mai fost de față: Doamna și Domnul Academician Profesor Dr. Andrei Oțetea, care tocmai atunci, trecînd prin Sibiu, au făcut o vizită Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae.

După solemnitate, Arhipăstorul nostru s-a întreținut cordial cu cei prezenți.

Redacția

Pe calea dezarmării și păcii

Pacea este cauza tuturor popoarelor, care vor ca rodul muncii să nu fie irosit în cursa înarmărilor, ci să fie folosit pentru îmbunătățirea vieții. Sumele, ce se cheltuiesc pentru producția de armament, clasic și atomic, ar putea fi cheltuite pentru producția de bunuri de consum, de bunuri materiale și culturale. De aceea unul din obiectivele principale ale luptei pentru pace este dezarmarea generală și totală. Pentru realizarea acestui obiectiv se preconizează și unele măsuri parțiale, care pregătesc terenul pentru un acord de dezarmare totală. În acest sens au fost salutate acordul de la Moscova de interzicere a experiențelor cu arme atomice în trei medii, ca și înțelegerea dintre S.U.A. și U.R.S.S., întărită de O.N.U., de a nu se folosi spațiul cosmic în scopuri militare, ci numai în scopuri de pace. Tot în acest sens, popoarele au salutat cu bucurie hotărîrea U.R.S.S. și a S.U.A. de a reduce cheltuielile militare. Deasemenea lupta popoarelor pentru interzicerea totală a experiențelor cu arme nucleare, pentru crearea de zone denuclearizate în Europa, Africa, Asia, America Latină, împotriva răspîndirii armelor atomice, etc. constituie noi pași spre dezarmare generală și totală, spre pace.

În lupta aceasta pentru pace se angajează tot mai intens și creștinii de diferite confesiuni. Biserica ortodoxă a fost în-

(Continuare în pag. 2)

Bucurie, înțelepciune, pace

Pastorală I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, dată la praznicul Nașterii Domnului din anul 1964, către clerul și credincioșii din Arhiepiscopia de Alba Iulia și Sibiu, este pastorală bucuriei, înțelepciunii și păcii. Aceasta, pentru că — în graiul colindelor și al scrierilor sfinte — Înaltul Păstor vestește tuturor și cheamă pe toți să guste din bucuria Nașterii Domnului, să lucreze după înțelepciunea duhovnicească, să sprijinească pacea, cîntată de îngeri în noaptea sfîntă din Betleem.

„Crăciunul este praznicul bucuriei creștinești”, scrie I. P. Sf. Sa. Bucurie mare au vestit îngerii păstorilor din Betleem. Bucurie ne împărtășesc și nouă colindătorii, care cîntă Nașterea lui Hristos. Bucuria aceasta izvorăște din faptul că Dumnezeu s-a făcut om din iubire față de noi, oamenii. Acum s-a arătat desăvîr-

Pe calea dezarmării...

(Continuare din pag. 1)

intemergătoare, prin Apelul din 1948 și prin sprijinirea de atunci și pînă astăzi a tuturor inițiativelor pentru apărarea păcii. Alături de ea — în armonioasă conlucrare — vedem Bisericele protestante. Anul 1964, pe lângă declarațiile diferitelor Biserici, a înregistrat a doua Adunare pancreștină pentru pace de la Praga, hotărîrile pe linia păcii a Comitetului Executiv al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, a Adunării Generale a Alianței Mondiale Reformate, a Uniunii Mondiale Luterane, etc. Declarații împotriva războiului și în favoarea păcii a dat și papa Paul VI. Astfel toate Bisericele creștine s-au pronunțat pentru pace. Împlinirea a 50 ani de la izbucnirea primului război mondial și a 25 ani de la izbucnirea celui de al doilea război mondial a prilejuit aducerea aminte de distrugerile războiului modern și a întărit hotărîrea ca așa ceva să nu se mai repete.

Anul 1965 s-a deschis sub auspicii bune. Anul acesta se împlinesc 20 ani de la înfrîngerea fascismului și a militarismului. Anul acesta se împlinesc 20 de ani de la înființarea O.N.U. În amintirea acestui eveniment anul 1965 a fost declarat An al Cooperării Internaționale. La Adunarea Generală a O.N.U. se discută problema dezarmării generale și totale, a lichidării colonialismului, a rezolvării tuturor litigiilor internaționale prin tratative, etc. Pe ordinea de zi figurează două puncte, propuse de țara noastră: „Acțiuni pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bunăvecinătate între state europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite” — și declarația privind promovarea în rîndurile tineretului a idealurilor de pace, respect reciproc și înțelegere între popoare. Prin aceasta România aduce o nouă contribuție la cauza păcii, exprimînd voința de pace a poporului nostru.

Anul Cooperării Internaționale aduce o intensificare a acțiunii tuturor forțelor păcii. Se cuvine ca și creștinii de pretutindeni să-și intensifice lucrarea pe linia păcii. Slujitorii și credincioșii Bisericii noastre, alături de popor și de partizanii păcii, sînt chemați să-și înmulțească eforturile întru sprijinirea muncii pentru viața cea nouă și luptei pentru dezarmare generală și totală, pentru pace.

șita iubire a Tatălui din ceruri față de oameni (In. 3, 16). Dacă neascultarea lui Adam, ne-a prăbușit în prăpastia păcatului și a morții, Dumnezeu în iubirea Lui cea nemărginită nu ne-a părăsit, ci ne-a mîngîiat cu nădejdea venirii unui Mîntuitor „la plinirea vremii”. Și cînd „ceasul” izbăvirii „a bătut”, Hristos Domnul Dumnezeu fiind s-a făcut om, ca să ne ridice la vrednicia cerească în care ne-a așezat Tatăl la început, El „s-a făcut asemenea nouă — afară de păcat — ca pe noi să ne facă asemenea Lui”, stăpîn fiind s-a făcut ascultător, ca să ne învețe ascultarea de Dumnezeu și de mai marii noștri, „slobod fiind a luat chip de rob ca să ne slobozească pe noi din cătușele păcatului și din robia morții”, și „fiind însăși viața cea fără de moarte a primit să moară, ca să ne facă iarăși părtași ai vieții celei veșnice”. „Bucuria Crăciunului ... poate și trebuie să fie statornică, de-o viață întregă”. E bucuria pe care ne-o dă Iisus Hristos (In. 16, 22), ne-o dă împlinirea neconținută a voii lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu e sfîntirea noastră, e a umbla „cu pază”. Iar „a umbla cu pază înseamnă a așeza înțelepciunea la cîrma vieții noastre și a trăi în pace cu toți oamenii”.

Înțelepciunea e așezată în fruntea dărilor Duhului Sfînt (Isaia 11, 2). „Ea cumpănește gîndurile noastre și caută fă-

gașuri drepte pașilor noștri, faptelor noastre”. Ea ne înalță, ne umple de bucurie și căile ei sînt căile vieții și păcii (Întel. lui Solomon 6, 12; Iisus Sirah 4, 12—13; Pildele lui Solomon 3, 17—18).

Pacea este roadă a Duhului Sfînt (Gal. 5, 22—23). Astăzi puterea „făcătorilor de pace” crește zi de zi. Dar primejdia războiului poate fi înlăturată definitiv prin dezarmare generală. Noi, creștinii, ne rugăm neconținut, „pentru pacea a toată lumea” și ne străduim să ajutăm și cu fapte la biruința păcii, ca să se îplinească imnul îngerilor din Betleem cît mai curînd. Pacea e izvor de belșug și bunăstare, de înfrățire și într-ajutorare iubitoare. Mărturie de binefacerile păcii sînt marile realizări ale poporului nostru în cei douăzeci de ani de viață nouă. În acest răstimp de „înfăptuiri deosebite”, Biserica a avut bucuria să-și vadă unitatea refăcută. „Prin actul de unificare bisericească a fost desăvîrșită și așezarea lăuntrică a Mitropoliei noastre ortodoxe ardelenene, de la a cărei reînviere se împlinesc tocmai la sărbătorile Crăciunului o sută de ani”.

Pastorală se încheie cu îndemnul de a asculta de poruncile dumnezeiești și de învățătura Bisericii și de a fi devotați ocîrmuirii țării noastre dragi, ca să petrecem împreună viața pașnică și liniștită.

T.

Ion Creangă

- 75 de ani de la moartea sa -

La 31 decembrie 1964 s-au împlinit 75 de ani de la moartea marelui scriitor Ion Creangă. De aceea, în luna decembrie s-au organizat manifestări variate în toate școlile, întreprinderile, căminele culturale etc., s-au tipărit cărți și reviste, s-au jucat piese, s-au transmis emisiuni speciale la radio și televiziune ș. a., toate închinare vieții și operei lui. S-au înnoit bojdeuca lui din Iași și locuința de la mănăstirea Golia, care este astăzi „Muzeul Ion Creangă”.

Se cuvine ca și noi să ne alăturăm acestei cinstiri și să aducem amintirii marelui prozator simțămîntele noastre calde de prețuire, nu numai pentru că îl cunoaștem încă din cruda noastră copilărie, prin înseninătoarele sale povești, ca: Punguța cu doi bani și Capra cu trei iezi, ci și pentru faptul că Ion Creangă s-a format în bună parte în școlile bisericesti din acea vreme, fiind hirotonit și funcționînd cîțva timp ca diacon.

Potrivit actului de naștere aflător în arhiva Mitropoliei din Iași, Ion Creangă s-a născut în 10 iunie 1839, „din părinți romîni: Ștefan a lui Petrea Ciubotariul din Humulești și soția sa Smaranda, născută David Creangă, din satul Pipirig”, precum însuși ne spune.

Satul Humulești este în imediata apropiere de Tg. Neamț, sub zidurile vechii cetăți a lui Ștefan cel Mare, pe drumul care duce spre mănăstirea Neamțului. Oricine trece azi prin părțile locului poate vedea casa-muzeu în care s-a născut și a crescut „Nică a lui Ștefan a Petrei”, cum i se spunea cînd era mic, locul în care a fost cireșul mătușii Mărioara, precum și „Sf. Nicolae” ca și alte lucruri legate de poznașa lui copilărie. Era cel mai mare între mai mulți frați, din care pricină încă de mic a trebuit „s-ajut acasă — după cum el ne spune — la tors, la pieptănuș, la nevedit, la făcut țevi și la tors cu roata”, indeletnicire în care s-a dovedit foarte priceput, din care pricină fetele îi spuneau în batjocură „Ion Torcălu”.

Obligativitatea învățămîntului nu era pe vremea aceea și nici școli, decît ici colo cite una,

cu deosebire prin tinda bisericilor. De aceea și Ion Creangă a început să învețe abia pe la vîrsta de 11 ani, cu badița Vasile, dascălul bisericii din sat, și la îndemnul părintelui Ioan Humulescu, care a și înființat această școală. Ion Creangă va păstra mereu acestui preot o caldă și curată amintire, căci „avea o mină de învățătură, un car de minte și multă bunătate de inimă, Dumnezeu să-l ierte!”, după cum va spune el mult mai tîrziu.

Mama lui ținea cu tot dinadinsul să-l facă preot, din care pricină „era în stare să toarcă'n furcă” oricît de mult, numai Nică să învețe carte. „Așa era mama în vremea copilăriei mele, plină de minunății, căci brațele ei m'au legănat, cînd mă alintam la sînu-i gîngurînd și uitîndu-mă în ochii ei cu drag! Și sânge din sângele ei și carne din carnea ei am împrumutat: și a vorbi de la dînsa am învățat, iar înțelepciunea de la Dumnezeu, cînd vine vreme de a pricepe omul ce-i bine și ce-i rău” — sînt doar cîteva din simțămîntele de gingășie și respect pe care Creangă le închina mai tîrziu amintirii mamei sale.

Se cuvine însă să redăm și cîteva din argumentele pe care bunicul lui Creangă le folosește pentru a îndupleca pe ginerele său să-și dea băiatul la școală. „Nu-i rău măi Ștefane — spunea bătrînul David Creangă — să știe și băiatul tău o leacă de carte, nu numai decît pentru popie, cum chitește Smaranda; că și popia are multe năcăfale, e greu de purtat. Și decît n-ar fi cum se cade, mai bine să nu fie (preot). Dar cartea îți aduce și oarecare mîngăiere. Din cărți culegi multă înțelepciune: și la dreptul vorbind nu ești numai așa o vacă de muls pentru fiecare”.

Insistențele mamei și ale bunicului au avut desigur efect. Așa se face că în 1852 îl întîlnim pe Creangă înscris, în continuare, la școala din Tg. Neamț, apoi la școala de cateheți din Fălticeni, după a cărei desliințare a trecut la Seminarul de la Socola din Iași.

Dar nici Seminarul nu-l termină întru totul, pentru că, în 1858, tatăl lui moare pe o moșie unde se dusesese să muncească și nemaiavînd nici un susținător, Creangă este nevoit să-și întreprindă studiile, cerînd să fie hirotonit diacon. Astfel, în 1859 este hirotonit și numit la o biserică din Tg. Frumos, de unde a trecut apoi la Iași.

T. R.

la bisericile: 40 de Sfinți, Bărboi, Pantelimon și Golia.

În acest timp Ion Creangă a urmat și cursurile Școlii normale „Vasile Lupu”, cea mai mare parte a vieții sale funcționând ca învățător la unele școli din Iași. În această nouă îndelungă perioadă, marele nostru povestitor s-a dovedit a fi, după cum arată documentele vremii, un excelent pedagog, bucurându-se de dragostea și prețuirea elevilor, precum și un foarte bun autor de manuale școlare.

Doborât de o boală, pe care n-a putut-o vindeca nici la Spitalul Brincovenesc din București, nici la Slănicul Moldovei, unde s-a tratat, Ion Creangă se stinge din viață în 31 decembrie 1889, la vârsta de 50 ani.

Coborînd dintr-o familie de țărani, bunicul lui fiind din Transilvania, Ion Creangă a avut mereu o inimă bună, caldă și modestă, caracteristică poporului nostru. „Acest mare și talentat scriitor — spunea Gr. Alexandrescu la un an după moartea sa — era de o modestie rară, îmbrăcat simplu, iar de se întâlnea cu vreun cunoscut de-al lui, lucrător, meseriaș sau muncitor, se punea la vorbă, îl cinstea și asculta cu luare-amînte năcazurile și sărăcia omului și de avea puferă îl ajuta cu dragă inimă”.

Dar, ceea ce îl face nemuritor pe Ion Creangă este opera sa, sint scrierile sale calde și pline de viață, apropiate de fiecare din noi. Să ne gândim de pildă la opera sa de căpetenie: „Amintiri din copilărie”, în care aproape fiecare ne vedem propria noastră copilărie. De o rară frumusețe sînt poveștile sale, ca de pildă: Povestea lui Harap Alb; Fata babei și fata moșneagului, Dănilă Prepeleag ș. a., în care predomină tipuri de oameni din popor, care ne cuceresc cu înțelepciunea, cu omenia și setea lor de dreptate. Un astfel de personaj este și Moș Ion Roată, din povestirile: „Ion Roată și Unirea” și „Ion Roată și Vodă Cuza”, care înfrunta pe boieri, fără teamă, cu cuvinte ca acestea: „Ia, palmele acestea țărănești ale noastre, străpunse de pălămidă și pline de bătătură, cum le vedeți, vă țin pe dumneavoastră, de atîta amar de vreme și vă fac de huzuriți de bine”.

Trebuie să spunem că un puternic sprijin și stimulent în munca sa literară, Ion Creangă a avut în „bădița Mihai”, cum îi spune el marelui Eminescu, pe care l-a adăpostit cîva timp în bojdeuca sa din Iași.

Cunoscînd învățătura creștină, Ion Creangă a intuit foarte bine rolul preotului în ridicarea morală și materială a credincioșilor, din care pricină consideră preoția ca o „grea misiume”, despre care scria un întreg articol, în care arată, printre altele, că credincioșii „pronunță cu drag cuvintele de moș-popă ori nănaș-părinte; prin urmare, toți văd în păstorul lor sufletesc un tată iubit și bun, precum se și cade să fie”. din care motiv „mîna lui trebuie să fie totdeauna deschisă, sfaturile lui să fie o comoară nesfîrșită”. Tocmai de aceea el a criticat aspru pe preoții nevrednici.

De asemenea, pline de învățătură creștinească sînt și următoarele versuri din poezia: „Nu lucrezi, n-ai ce mânca”:

„Ar fi un mare păcat,
Omul leneș de-ajutat —
Știți Dumnezeu ce-a dat
Omului cînd l-a creat?
Membre bune'ndeminoase
Creeri în cap de ajuns;
Minte, graiu, simțini, virtute
Toate-n el deplin a pus.
Dacă lenea-l stăpînește
Singur este vinovat,
Cine ziua nu muncește,
Doarme noaptea nemîncat”.

Oglîndind viața în adevărata ei înfățișare, fără schilodiri și înfrumusețări artificiale, opera lui Ion Creangă a fost tradusă încă de timpu-

riu în limbile germană, engleză, franceză, bulgară, italiană, polonă ș. a. Astăzi ea este tradusă în peste 30 de limbi ale globului, pînă de parte în India și China.

În Țara noastră, în ultimii 20 de ani, scrierile lui au fost tipărite în mai multe ediții, însumînd un tiraj de 4.246.300 exemplare, ceea ce arată întinsa popularitate a operelor sale, constituînd totodată și un cald omagiu pe care poporul nostru îl aduce marelui său prozator, Ion Creangă.

Diac. Gh. Papuc

Inceputul Noului Testament

Creștinul întîmpină și începe fiecare An nou cu Nașterea și Botezul Domnului. Aceste sărbători indică două manifestări ale Domnului, două mari „începuturi”. Prima dintre ele este arătarea Domnului în lume — „Cuvîntul s-a întrupat și a locuit între noi” (Ioan 1, 14); a doua — arătarea lui Dumnezeu cel întrupat lumii. Nașterea este începutul vieții pămîntești a Domnului Iisus Hristos, iar Botezul este începutul slujirii Sale publice.

De la nașterea Domnului Iisus Hristos în peștera din Betleem și pînă la Botezul Lui în apele Iordanului s-au scurs 30 ani. Sf. Scriptură, aproape că nu ne amintește nimic despre acești ani din viața pămîntească a lui Iisus. Sf. Evanghelie ne amintește numai că „Pruncul creștea și se întărea cu duhul, umplîndu-se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste Dînsul” și mai departe se spune, că „Iisus propășea cu înțelepciunea, cu vîrsta și cu harul înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor” (Luca II, 40, 52).

Evangheliile după Matei și Luca ne istorisesc despre patru evenimente mari, din cea mai fragedă copilărie a lui Iisus Hristos, anume: tăierea împrejur, intrarea în templu, închinarea magilor și fuga Sf. Familii în Egipt, „Iar cînd s-au împlinit opt zile, ca să taie împrejur pe Prunc, I s-a pus numele Iisus, care I se dăduse de inger, înainte de a se zămisi El în pîntecele mamei Sale” (Luca 2, 21). Cel care a venit, nu ca să calce Legea, ci ca să o îndeplinească după Lege „...suferind tăierea împrejur” ca și pe noi să ne învețe supunerea față de voia lui Dumnezeu. Iar după închinarea magilor și aducerea Pruncului Iisus în templu, Ingerul Domnului s-a arătat lui Iosif în vis și i-a zis: „Scoală, ia Pruncul și fugi în Egipt și stai acolo pînă-ți voi spune eu, căci Irod va să caute Pruncul ca să-L omoare. Și el s-a sculat, a luat Pruncul și pe mama Lui, noaptea și s-a dus în Egipt și a stat acolo pînă la moartea lui Irod” (Mat. 2, 13—15). După moartea lui Irod, Iosif s-a întors în pămîntul lui Izrael (Mat. 2, 19—21), „...ci luînd poruncă prin vis, s-a dus în părțile Galileii și venind s-a așezat în cetatea numită Nazaret” (Mat. 2, 22—23), unde a trăit Sfînta Familie restul anilor ce au urmat.

Aci, parcă ar fi căzut o perdea care ar fi ascuns de ochii noștri spirituali pe Mîntuitorul lumii timp de treizeci de ani. Numai o singură dată perdeaua se ridică pentru un moment, cînd Iisus la 12 ani a fost aflat, în templul din Ierusalim. Aci spuse dreptului Iosif și Maicii Sale care-L căutau, renumitele cuvinte ajunse pînă la noi: „La ce mă căutați? Nu știți oare, că Eu trebuia să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2, 49). Așa și-a arătat Iisus demnitatea Sa dumnezeiască. Însă „ei n-au înțeles vorbele ce li s-au spus”, zice evanghelistul. Umilindu-se, primind trup omenesc pentru mîntuirea noastră își arată și aci smerenia sa, căci: „...s-a pogorit Iisus cu dinșii și a venit în Nazaret și li era supus”.

El a trăit în Nazaret încă 18 ani, despre care interval de timp nu se prea știe mai nimic despre viața sa. Numai Ev. Marcu în Cap. VI, 3 subliniază nedumerirea poporului prin cuvintele: „Oare nu-i acesta teslarul?”. Prin acest

citat ni se spune că Domnul Iisus Hristos în decursul întregii sale vieți pămîntești a fost sărac, ducînd o viață sărăcăcioasă de muncitor, de meseriaș, de teslar, alături de dreptul Iosif și Maica Domnului. În epoca aceea, Nazaretul și în special Galileea era o provincie îndepărtată chiar și pentru Palestina, iar meseriașii galileeni ocupau o situație simplă și aveau un cîștig modest. Cel ce a venit în lume să ne mîntuiască, acest „Impărat ce împărățește și Domn ce domnește”, și-a ales acest fel de viață simplă, care era și a majorității oamenilor — viața muncitorului sărac. Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului prin viața sa pămîntească a sfințit munca cinstită pentru toată lumea și pentru toate veacurile, a înnobilit situația muncitorului, arătînd că adevărata demnitate plăcută lui Dumnezeu, existența omului constă în viața internă și în muncă.

Și iată, cînd „Iisus ... avea 30 ani” (Luca 3, 23), „El s-a arătat lumii, ... a început slujirea Sa” (Luca 3, 23). Viața liniștită și anonimă din orașelul de provincie a luat sfîrșit, a început o nouă perioadă a vieții pămîntești a Mîntuitorului lumii. Cei treizeci ani petrecuți în anonim, în munca sărăcăcioasă a unui meseriaș, departe de zgomotul lumii, s-au schimbat prin cei trei ani de fapte încordate, în slujirea deschisă lumii prin contactul nemijlocit cu mulțimile, căroro le-a adus Evanghelia mîntuitoare a iubirii și păcii.

Pr. Chiril Pistrui

Sfîntul Arhidiacon Ștefan

A treia zi de Crăciun, Biserica noastră face pomenirea primului martir creștin, Arhidiaconul Ștefan. În cartea Faptelor Apostolilor citim că Sf. Ștefan a fost cel dintîi dintre cei șapte diaconi aleși de credincioși și sfințiți de Apostoli, ca să slujească la mesele „agape”. Despre el se spune că era „plin de credință”, puternic în virtute și în cuvînt, încît fariseii și cărturarii care se priceau cu el, „nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și a duhului cu care grăia”. Prin Ștefan, Dumnezeu făcea multe minuni și semne mari în popor” (6, 8—10).

Activitatea diaconescă a Sf. Ștefan se acopere cu începutul vieții, organizării și dezvoltării Bisericii creștine, cînd credincioșii aduceau la Sf. Altar ofrande materiale, iar diaconii aveau chemarea să ajute pe Apostoli în această lucrare, împărțind darurile celor săraci și lipsiți, orfani, văduve și bolnavi.

Prin munca plină de râvnă și zel, Sf. Ștefan era în fruntea colegilor săi, căci se îngrijea să dăruiască credincioșilor nu numai hrana trupească dar și cea duhovnicească. El se străduia să propovăduiască Evanghelia și cu fapta, să se facă tuturor toate ca toți să fie mîntuiți, urmînd pilda de slujire totală și de lepădare de sine a Mîntuitorului Hristos care a venit ca lumea să aibă viață din belșug (In. 10, 10) și să-și dea sufletul Său răscumpărare pentru mulți (Mt. 20, 28).

Astfel prin nevoia Apostolilor și a diaconilor, în frunte cu Sf. Ștefan, „cuvîntul lui Dumnezeu creștea” (6, 7), numărul credincioșilor sporea și Biserica se răspîndea neîncetat. Lucrul acesta nu era pe placul fariseilor și cărturarilor, care, umplîndu-se de mînie, au pornit prigoniri împotriva lor. Ca să scape de Sf. Ștefan, l-au învinuit că a hulit pe Moisi și pe Dumnezeu, spunînd că Iisus Hristos va schimba datinile strămoșilor (5, 14). Adevărul este că Sf. Ștefan i-a muștrat pentru necredința lor în Legea lui Moisi care vorbește de venirea lui Mesia-Hristos pe care ei l-au ucis, cum au făcut părinții lor cu toți proorocii (7, 1—53). „Ei au zînd acestea crăpau de ciudă și scrișneau din dinți împotriva lui. Iar Ștefan fiind plin de Duhul Sfînt, căuțînd la cer a văzut mărirea lui

(Continuare în pag. 4)

Adunarea Eparhială

Duminică, 6 decembrie, a avut loc la Sibiu Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Ortodoxe Romine de Alba Iulia și Sibiu, sesiunea 1964.

În prezența deputaților și a credincioșilor, înainte de masă s-a slujit în Catedrala mitropolitană Sf. Liturghie arhierescă de P. S. Arhieru Emilian Antal de la mănăstirea „Sf. Ilie proorocul” din Toplița, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

La priceasnă a predicat P. Cuv. Arhim. Prof. Dr. Nicolae Mladin, despre adevărul și dragostea creștină, întruchipate în chip minunat de Sf. Nicolae, a cărui pomenire se face, aducând bune urări I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae. La sfârșitul Sf. Liturghii, P. C. Vicar Traian Beleşcu a citit rugăciunea de invocare a Duhului Sfânt.

După Sf. Liturghie membrii Adunării Eparhiale se întrunesc în sala de lectură a Institutului Teologic Universitar din Sibiu, unde — sub președinția P. C. Vicar arhiepiscopesc Traian Beleşcu, din încredințarea I. P. Sf. Mitropolit Nicolae — s-au desfășurat lucrările.

După rostirea rugăciunii *Impărate Ceresc*, P. C. Președinte deschide lucrările Adunării Eparhiale printr-o însușeală cuvintare, în care, printre altele, a spus că fiecareia dintre noi trebuie să ne stea în față conștiința răspunderii pe care o avem privind modul în care ne-am petrecut viața în lume, întrucât „*temelia fericirii veșnice se pune în viața noastră de aici, prin viață curată și fapte bune*”. Din acest motiv, „*Biserica noastră nu poate să rămână indiferentă în marea mișcare a lumii contemporane, care caută să dea oamenilor demnitate, dreptate, lumină, libertate, belșugul și pacea*”.

Subliniind succesele importante pe care poporul nostru le-a înfăptuit în cei 20 de ani de la eliberare, P. C. vicar a arătat, în continuare, că și Biserica noastră și-a desfășurat, în acest răstimp, nestingerită activitatea, sprijinind

Sfântul Arhidiacon Ștefan

(Urmare din pag. 3)

Dumnezeu și pe Iisus stind de-a dreapta lui Dumnezeu” (7, 54—55). Minunea aceasta i-a înfuriat mai mult, au năvălit asupra lui și, scoțându-l afară din Ierusalim îl ucideau cu pietre. Dar marele mucenic, se ruga și zicea: „Doamne Iisuse, primește duhul meu”. Și îngenunchind a strigat cu glas mare: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta. Și acestea zicând, a adormit” (F. Ap. 7, 60).

„Ștefan” în grecește însemnează cunună. Pentru viața și moartea lui a primit cununa veșniciei de la Domnul Hristos.

În viața Sf. Ștefan strălucesc, ca într-o cunună, florile tuturor virtuților creștine, iubirea de Hristos și semenii, credința, nădejdea, bărbăția, înțelepciunea, smerenia ș. a. Pomenind pe Sf. Arhidiacon Ștefan, cea mai meritată laudă pe care i-o putem aduce este să mergem pe urmele lui, să facem ca el, slujind lui Hristos-Dumnezeu — prin aproapele nostru — așa cum a slujit el, prin credință și fapte bune. Să ne ajutăm, să ne îngăduim și să ne iertăm reciproc, să ne slujim și să ne jertfim unii pentru alții în toate împrejurările.

Să răspundem în jurul nostru numai binele, cu vorba și cu fapta. Să fim drepti și făcători de pace, ca dreptatea, pacea și iubirea lui Dumnezeu să rămână cu noi în veci (Ps. 111, 9).

Intr-un cuget și o inimă să rugăm pe Sf. Ștefan ca să se roage lui Dumnezeu pentru noi; să ne dea putere să iubim, să slujim și să iertăm, ca urmînd pilda vieții pe care ne-a arătat-o Sf. Ștefan, să fim moștenitorii împărăției cerurilor.

Prof. Simion Radu

viața cea nouă din Patria noastră și lupta pentru pace. Arătînd apoi că I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae urmărește lucrările Adunării Eparhiale, deși trupește n-a putut fi de față, și veghează la „rezolvarea problemelor din Arhiepiscopie”, P. C. Președinte urează Inaltului nostru Ierarh, cu prilejul acestor lucrări ca și al zilei onomastice, multă sănătate și lungime de zile.

P. C. Vicar încrestează apoi marele eveniment pe care Arhiepiscopia noastră îl serbează în acest an și anume împlinirea, la 24 decembrie 1964, a 100 de ani de la reînființarea Mitropoliei noastre, sărbătoare care are o importanță cu atât mai mare cu cât această aniversare este întimpinată de toți credincioșii romini din Transilvania sub aripile aceleiași Biserici mame.

Mulțumind Departamentului Cultelor pentru tot sprijinul acordat, P. C. Președinte declară deschisă Adunarea Eparhială pe 1964.

Din plenul Adunării, se trimit telegrame omagiale Dlui Gheorghe Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Stat al R. P. Romine, Dlui Ion Gheorghe Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Romine, Dlui Prof. Dumitru Dogaru, Secretarul General al Departamentului Cultelor.

Se expediază telegrame P. F. Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Romine, și I. P. Sf. Nicolae, Mitropolitul Ardealului.

În continuare se citesc rapoartele comisiilor și anume:

Raportul Secțiilor unite — raportor P. C. prot. Ioan Munteanu, din care se desprinde activitatea generală a Arhiepiscopiei în anul 1964, care s-a desfășurat pe linia slujirii semenilor potrivit cuvîntului Mîntuitorului: „Fiul Omului n-a venit ca să i se slujească lui, ci ca să slujească” (Matei 20, 28).

S-au putut reține, de asemenea, capitole ca: A XX-a Aniversare a eliberării Patriei noastre, răstimp în care s-au creat condiții de libertate care au dus la unificarea bisericească a rominilor din Transilvania, în 21 octombrie 1948; Biserica pe făgașul firesc al misiunii sale; Relațiile Bisericii noastre cu alte culte; Decorarea de către conducerea Statului a unor slujitori ai Bisericii noastre, care în Arhiepiscopia Sibiului au fost în număr de 8; Ședințele Consiliului Eparhial, care au fost în număr de 45 etc.

Raportul secției bisericești — raportor P. C. Prot. Vasile Coman, în fruntea căruia este pus imnul păcii din noaptea Nașterii Domnului, sub razele căruia s-a desfășurat activitatea preoțimii, cu mijloacele lăsate ei de Mîntuitorul.

S-au mai putut reține din raport îndrumările date de Centrul Eparhial cu prilejul hramului mănăstirii „Brîncoveanu” de la Sîmbăta de Sus, cu prilejul sfințirilor și binecuvîntărilor de biserică; activitatea celor 15 protopopiate din Arhiepiscopie; grija de biserică și casele parohiale; colecta pentru F.C.M., precum și o seamă de situații statistice ca: parohii bugetare (776), hirotoniri (10 în 1964), numiri, transferări, pensionări, etc.

Raportul Secției culturale — raportor P. C. prot. Petru Boeru, din care desprindem activitatea predicatorială a preoților, avînd drept conținut nobilele învățături ale Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos. În desfășurarea acestei activități preoțești, un ajutor prețios constituie, alături de celelalte publicații ale Sf. Sinod, pastoralele arhieresti, revista oficială „Mitropolia Ardealului” și gazeta „Telegraful Român”.

Activitatea Institutului Teologic de grad Universitar — avînd înscriși în acest an 205 studenți — a fost subliniată în chip deosebit ca și importanța lui pentru viața bisericească din Transilvania și Banat; Școala de cîntăreți bisericești și Seminarul Teologic din Cluj (43 elevi din Arhiepiscopie); conferințele preoțești de orientare și administrative; activitatea Tipogra-

fiei și Librăriei eparhiale, a Bibliotecii mitropolitane etc.

Raportul Secției economice — raportor Dl. Iuliu Georgescu, se ocupă cu aspectul financiar și economic al activității Arhiepiscopiei, ca execuția bugetară pe anul 1963.

S-a mai arătat că încasările au provenit în cea mai mare parte de la Departamentul Cultelor sub forma salariilor preoților și personalului auxiliar, apoi din contribuția credincioșilor, de la Atelierele Centrului Arhiepiscopesc, reținînd atenția și capitole ca: Lucrările de la Catedrala mitropolitană; Casa de Pensii și Ajuatoare a B.O.R.; Casele de odihnă de la Păltiniș și Bazna; Biserici și case parohiale; Biserici pictate și zugrăvite; Biserici-monumente istorice (117 în Arhiepiscopie); Controlul financiar, precum și alte probleme cu caracter economic financiar.

Toate rapoartele au fost aprobate.

Pe marginea lor au luat cuvîntul P. C. prot. I. Munteanu, dl. prof. Iorgu Ivan, P. C. prot. Nicodim Belea, P. C. prot. David Lazăr și P. C. prot. V. Coman.

În numele deputaților din Adunarea Eparhială au vorbit dl. prof. I. Ivan și dl. I. Georgescu, care au apreciat activitatea Arhiepiscopiei pe 1964, în calitate de reprezentanți ai credincioșilor, mulțumind totodată Departamentului Cultelor și Sf. Sinod, în frunte cu P. F. Patriarh Justinian pentru tot sprijinul acordat în buna desfășurare a vieții bisericești din Arhiepiscopie, precum și I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae pentru îndrumarea clerului și credincioșilor pe calea cea dreaptă.

A luat apoi cuvîntul P. C. Președinte Tr. Beleşcu, care, printre altele, mulțumește membrilor Adunării Eparhiale pentru oboseala deplasării și pentru atenția cu care au urmărit lucrările, precum și colaboratorilor Centrului Eparhial, cu a căror contribuție s-au putut împlini realizările al căror bilanș s-a făcut astăzi.

Dorînd tuturor un an fericit și plin de pace, P. C. vicar declară închise lucrările Adunării Eparhiale — sesiunea 1964 —, lucrări care au însemnat cu adevărat un bilanș al unei munci de un an de zile, depuse spre zidirea credincioșilor, a păcii și a Patriei noastre dragi.

Participant

Cronica

La praznicul Sfîntului Nicolae, din inima clerului și credincioșilor Arhiepiscopiei noastre s-a înălțat urarea de mulți ani cu sănătate și spor în slujirea Bisericii și patriei pentru Inalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae. În presara praznicului, I. P. Sf. Sa — însoțit de P. Sf. Antal — a primit în capelă bunele urări din partea profesorilor și studenților Institutului Teologic de grad Universitar. În numele tuturor a vorbit P. C. rector Sofron Vlad, exprimînd dragostea și prețuirea deosebită față de Părințele nostru. Corul studenților teologi a cîntat troparul Sfîntului Nicolae și Pe Stăpînul. Inalt Prea Sfinția Sa a binecuvîntat pe cei prezenți și a felicitat pe cei cu numele Nicolae.

În ziua praznicului, P. C. Arhim. N. Mladin, în încheierea predicii despre Sf. Nicolae, a arătat vredniciile I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, urîndu-i în numele clerului și credincioșilor mulți ani spre binele Bisericii noastre.

Adunarea Eparhială, care și-a ținut sesiunea la Institutul Teologic a trimis o telegramă de felicitare Inaltului Ierarh și a exprimat — în dezbaterile ei — mulțumiri pentru conducerea Bisericii pe făgașul dreptei credințe, patriotismului și păcii.